

AKADEMIA DOKUMENTALNA

Wrzeszczący Faceci

Opracował Antoni Michnik

Audiowładza / władza akustyczna – wstęp

- Steve Goodmann (Kode 9), książka *Sonic Warfare*, projekt *Audint*
 - od komunikacji w armii Aleksandra Wielkiego oraz znaczeniu megafonu i radia dla zarządzania masami przez Hitlera po Muzak, infradźwięki i rozpraszanie demonstracji falami akustycznymi
 - napięcie przestrzeni publiczna <--> przestrzeń prywatna
 - - przejawy władzy akustycznej: cisza nocna, miejskie regulacje hałasu
 - kto sprawuje władzę nad przestrzenią, ten teoretycznie sprawuje władzę akustyczną --> wprowadzenie władzy akustycznej jako rozciągnięcie władzy nad terytorium
 - głos jako poświadczenie obecności żywej istoty
 - rytmiczne dźwięki i zarządzanie masami --> rytm i komunikacja

Władza wizualna oraz wizualność władzy

- Garnitury i mundury
- Związki konwencji przedstawiania gwiazd muzyki oraz konwencji przedstawiania władzy
 - *Primary* - D. A. Pennebaker, Richard Leacock i Robert Drew: prawyborcy Partii Demokratycznej w USA w roku 1960
 - Wypracowanie konwencji, które będą wykorzystywane w muzycznych dokumentach Pennebaker (zob. *Dave Lambert: Audition at RCA* oraz *Don't Look Back*): zbliżenia na twarze, kamera filmująca od dołu, sugerująca swoją nieobecność, 'kamera zabierana w trasę
 - Władza reżysera - montaż, kadrowanie
- Mika Ronkainen jako reżyser filmów o męskich wspólnotach (*Freetime Machos*, *Finish Blood Swedish Heart*) (i organizator Mistrzostw Świata w Grze na Powietrznej Gitarze w Oulu)

Mieskuoro Huutjat jako Męska Wspólnota

- chór jako wojsko (garnitur jako mundur, przesłuchania kadrowane i montowane jak komisja poborowa)
- mizoginia wpisana w męskie wspólnoty (teksty Klausa Theveleita) „humor chóru”
 - humor jako taktyka dyscypliny
- chór jako struktura autorytarna (struktura i dyscyplina, dyrygent jako władca i dowódca, zarządzanie emocjami śpiewaków oraz słuchaczy --> kultura jako narzędzie manipulacji oraz opresji)
- komentarz społeczny → chór bezrobotnych mężczyzn w prowincjonalnym postindustrialnym mieście

Krzyk i jego performatyka w muzyce i sztukach wizualnych po roku 1945

- performowanie krzyczenia jako działanie antyautorytarne i antysystemowe
- Dick Higgins *Danger Music no 17* - partytura antyprofesjonalna, pozostawiająca miejsce na indywidualną ekspresję / improwizację
- noise, punk i pierwsza fala emo jako muzyka antysystemowa
- Narzekające Chóry Świata (Complaints Choirs of The World) - Tellervo Kalleinen, Oliver Kochta Kalleinen
 - fińska specyfika?:
 - słowo “Valituskuoro” oznaczające zbiorowe narzekanie
 - *Kalevala* → epos literacki stanowiący podstawę kształtowania nowoczesnego języka fińskiego, literatura ustna śpiewana często w samotności (mężczyźni śpiewający solo w lesie), ale też i w lokalnych zbiorowościach (w XIX w. podczas zbierania *Kalevali* istniało wiele lokalnych wariacji)
 - Lokalność: Oulu i dźwiękowe eksperymenty na wyspie Hailuoto
 - [‘hu:r kobje+] (Chór Kobiet) - model kobiecego krzyku w tradycji chórów narzekających

Przejmowanie władzy

- przejmowanie przestrzeni głosem
- przejmowanie znaczeń tekstów np. hymnów (sceny dekonstrukcji języka)
- opresyjna ironia i granie na stereotypach vs rozszczelnianie nacjonalizmów i cenzury --> granice prawa do artystycznej prowokacji